

Arrest

nr. 132 252 van 28 oktober 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 30 mei 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, van 10 april 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 12 mei 2014.

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 21 augustus 2014.

Gelet op de beschikking van 17 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MBOG, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandelingen betreffen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, van 10 april 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 12 mei 2014.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het voorzichtigheidsbeginsel. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden van 4 november 1950, *BS* 19 augustus 1955, *err. BS* 29 juni 1961 (hierna: het EVRM).

2.2 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“In de mate dat de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 10 april 2014 aanvecht, dient te worden vastgesteld dat zij geen middel tegen dit bevel aanvoert, zodat het beroep wat dit betreft onontvankelijk is.

De eerste bestreden beslissing betreft een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

De verzoekende partij voert in een eerste middel de schending aan van voornoemd artikel 9bis, artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het voorzichtigheidsbeginsel.

Met betrekking tot het voorzichtigheidsbeginsel dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij hiernaar slechts in de hoofding van haar middel verwijst, maar er verder niet op ingaat, zodat dit onderdeel van het eerste middel onontvankelijk is.

Aangaande voormeld artikel 9bis en de motiveringsplicht dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij in de eerste plaats stelt dat wel degelijk buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, terwijl in de eerste bestreden beslissing wordt aangegeven dat dit niet het geval is. Er dient op gewezen te worden dat in de eerste bestreden beslissing uiteengezet wordt waarom de verschillende elementen die de verzoekende partij als buitengewone omstandigheid heeft aangevoerd, niet als buitengewone omstandigheden kunnen beschouwd worden. Daar waar de verzoekende partij met haar kritiek blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling te dezen de Raad uitnodigt tot een opportuiniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Voor het overige beperkt de verzoekende partij zich tot een uiteenzetting aangaande één als buitengewone omstandigheid aangevoerd element, met name het feit dat zij zwanger was en weldra zou bevallen. Zij stelt dat over deze zwangerschap en de mogelijke complicaties in geval van terugkeer in de bestreden beslissing geen woord gerept wordt. De Raad wijst erop dat het kind waarvan de verzoekende partij op het moment van het indienen van de aanvraag op 16 februari 2012 (aangevuld op 2 en 20 augustus 2012) zwanger was, zoals de verzoekende partij zelf aangeeft, op 8 september 2012 geboren werd. Zodoende heeft de verzoekende partij geen belang meer bij haar grief, daar zij op het moment dat de eerste bestreden beslissing werd genomen, met name op 10 april 2014, niet langer zwanger was. Bovendien wordt in de eerste bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden met het ondertussen geboren kind.

Een schending van de door de verzoekende partij aangehaalde bepalingen wordt zodoende niet aannemelijk gemaakt.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM. In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich beperkt tot te stellen dat zij een hechte band heeft met haar partner en minderjarig kind en tot een theoretische uiteenzetting aangaande het begrip “gezin” en verwijzingen naar rechtspraak met betrekking tot voormeld artikel 8. Nergens zet zij echter uiteen op welke manier de eerste bestreden beslissing dit artikel precies zou schenden. Bovendien dient te worden vastgesteld dat in de eerste bestreden beslissing uitgebreid op artikel 8 van

het EVRM wordt ingegaan. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Beide middelen lijken, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 21 augustus 2014 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 7 oktober 2014, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 11 augustus 2014 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *"VzP vindt het nuttig om te benadrukken dat zij een dame is met een kind en een partner met wie zij een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgelegd en die gemachtigd is tot een verblijf van onbeperkte duur. Verder gedraagt zij zich naar de wijsheid. VwP verwijst naar de beschikking van de Raad."*

2.3.1 In de mate waarin de verzoekende partij op 21 augustus 2014 heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting de in het verzoekschrift ontwikkelde argumenten herhaalt en verder geen opmerkingen plaatst omtrent de beschikking van 11 augustus 2014, laat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen. Door het louter herhalen van de in het verzoekschrift aangevoerde middelen kan bezwaarlijk afbreuk worden gedaan aan de in de beschikking d.d. 11 augustus 2014 opgenomen grond.

2.3.2 Voor zover de verzoekende partij op 21 augustus 2014 heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking van 11 augustus 2014 opgenomen grond, maar ter terechtzitting van 7 oktober 2014 stelt zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad en zodoende geen opmerkingen plaatst bij de beschikking, laat de Raad gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking d.d. 11 augustus 2014 onterecht werd genomen.

De schending van artikel 8 van het EVRM, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en van het voorzichtigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

De middelen zijn, in de mate waarin ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET